

Румянцева І.Б.,

асистент кафедри готельно-ресторанної та курортної справи факультету туризму, ДВНЗ «Прикарпатський національний університет ім. В.Стефаника», м. Івано-Франківськ

ДО ПИТАННЯ СОЦІОКУЛЬТУРНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Десятиліттями в Україні відбувалися трансформаційні процеси, що, у свою чергу, призвело до зміни поколінь.

Сьогодні все актуальнішою стає проблема адаптації до мінливих соціальних процесів самих громадян. Для кращого розуміння особистості, її соціального значення в суспільстві, неможливо це зробити без усвідомлення й опанування людиною сфери соціокультурного простору загалом.

Розглядаючи культуру з точки зору соціальної інфраструктури, можна сміло стверджувати, що вона є самостійною галуззю зі своєю специфікою.

Соціум і культура – два взаємопов'язані значення, але водночас і відрізняються один від одного. В будь-якому суспільстві можуть співіснувати різні типи культури, такі як:

- національного характеру;
- класового характеру;
- фахового характеру;
- вікового та інші.

Звідси випливає необхідність у значенні «соціокультурне», яке дозволяє змінити однобічність культурологічного та соціального значення життя людини в різні періоди історії людства.

Соціокультурна діяльність – певна система дій, що відображає цілі і функції державної політики в галузі культури і дозвілля, визначає шляхи, методи і засоби їх реалізації; являє собою керований суспільством і його соціальними інститутами процес залучення людини до культури й активного включення самої людини в цей процес [2, с. 17].

Людина використовуючи свої здібності і можливості, які проявляються у створенні культурних цінностей і спрямовуються на вдосконалення особистого розвитку людини за допомогою вивчення та засвоєння нею певних знань, норм та цінностей, дають змогу визначити якісно новий рівень соціокультурної діяльності.

Основною метою соціокультурної діяльності є задоволення і формування різних потреб людини, а саме індивідуально-культурних та соціокультурних.

Говорячи про соціокультурну діяльність неможливо оминати таке поняття, як «культурно-дозвіллева діяльність», яка є похідною від культурного простору.

Культурно-дозвіллева діяльність – діяльність, яка включає:

- сукупність установ та організацій культури;
- органів їх управління;
- взаємозв'язки і взаємовідносини між ними та ін.

Та самою основною метою культурно-дозвілєвої діяльності є формування ціннісних орієнтацій особистості та максимальне задоволення найважливіших соціокультурних потреб людини. Щоб досягти високого результату в задоволенні людиною певних її потреб, потрібно застосувати систему маркетингових комунікацій.

Система маркетингових комунікацій оперує різноманітним інструментарієм: ярмарки, виставки, комерційні презентації, рекламні видання, демонстрації, проведення конкурсів, спеціальні рекламні засоби та ін. [1, с. 311].

Завдяки впровадженню маркетингових комунікацій, організовуються різного плану заходи, основною метою яких є задоволення соціальних чи культурних потреб людини.

Сучасна соціокультурна діяльність – це така діяльність, під якою розуміється пошук та збереження певних цінностей, формування більш складних соціокультурних відносин між людьми, задоволення запитів споживачів.

В сучасному суспільстві повинно чітко бути сформульоване визначення і поняття соціокультурної діяльності, значущість даної сфери є очевидною і для подальшої популяризації потрібно її аналізувати та вдосконалювати: особливості різних верств культури населення, систематично вивчати запити та потреби споживачів, розвивати соціальну активність людини, відволікати її від асоціальної поведінки.

Таким чином, основа соціокультурної діяльності, безпосередньо пов'язана з культурно-дозвілєвою діяльністю, може бути виражена через такі напрями:

- організація і забезпечення умов для проведення соціокультурної діяльності відповідно до потреб, інтересів і можливостей споживачів;
- розроблення і поширення нових технологій соціокультурної діяльності;
- впровадження інноваційних технологій для їх використання в сфері соціокультурної діяльності;
- забезпечення ефективності й інтенсивності соціокультурної діяльності в цілому;
- розвиток соціокультурної діяльності в системі нових підходів до стратегічного управління тощо.

Список використаної літератури:

1. Роглев Х. Й. Основи готельного менеджменту: Підручник / Х.Й. Рогалев. – Київ: Кондор, 2009. – 408 с.
2. Кочубей Н. В. Соціокультурна діяльність: навчальний посібник / Н.В. Кочубей. – Суми: Університетська книга, 2015. – 121 с.